

Prædiken til Alle helgens dag

Matt. 5, 13-16

Ove er lidt firkantet. Han er ordentlig og gør ting på samme måde, hver eneste dag. Han holder også gerne øje med, om andre mennesker gør ting ordentligt, om de følger reglerne, og han påpeger det gerne, hvis de ikke gør. Han ser det som sin pligt; for eksempel hvis naboerne i kvarteret ikke sorterer affaldet på den rigtige måde, eller hvis de parkerer ulovligt. For Ove er alting enten-eller: rigtigt eller forkert, ordentligt eller uordentligt, logik eller tåbeligheder. Ove er en stivstikker, en sort-hvid mand bliver han kaldt. Og det med sort-hvid er blevet ekstra tydeligt, for nu har Ove mistet sin kone. Og hun var farve, al hans farve. Ove vil ikke leve uden hende. Han har besluttet at tage sit eget liv, men hver gang han er tæt på at være der, hvor livet skal slutte, er der noget, der forstyrrer ham. Uden at han vil det, så forlanger livet noget af ham. Det vil noget med ham. For der er gang på gang andre levende væsner, der har brug for ham. Der er den iltre, unge persiske nabokone med de to små piger, der har de største brune øjne, Ove nogensinde har set, og så er der hendes uduelige mand, droget, der ikke engang kan bakke med en trailer. Og der er katteskravlet: den irriterende, forpjuskede kat der

igen og igen ender på Oves dørtrin og på den mest insisterende måde kæmper sig til en plads i hans liv. Ove bliver langsomt salt i andres liv, selvom han ikke vil, og selvom han stritter imod og er uvenlig overfor dem. Og han oplever igen den velsignelse, det er at være noget for nogen, som han også var for sin kone. For livet vil os noget! Det vil igen og igen sende os ind i nye relationer med hinanden.

Men når man hører en historie som Oves, er det naturligvis også en fortælling om, hvor svært det kan være at finde ud af livet igen, når vi er blevet rystede. Når dem der gav livet farve er taget fra os, når livet ser sort ud, og vi selv føler det umuligt at sætte kulør på tilværelsen.

Når vi har bryllup her i kirken, så lover et brudepar hinanden, at de vil holde sammen i medgang og modgang. Selvom vi ikke bruger at aflægge løfter til alle vore nærmeste, så er det jo alligevel det løfte, der er indeholdt i mange af de relationer, vi indgår i som mennesker. Vi lever sammen både i medgang og modgang. Både i de givne forhold, i form af familie, men også i forbindelser til de mennesker, vi er så heldige at møde gennem livet. Nogle relationer holder ikke i

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

modgang, ja, nogle holder ikke engang i modgang.

Og så er der de relationer, der på forunderlig vis blot bliver stærkere, hver gang livet rusker og ryster med os. Vi erfarer, hvordan de forhold vi indgår i, forandres i takt med, at vi forandres på godt og ondt.

Anledningen til at mange af jer sidder her i dag, har jo også med relationer at gøre. Brudte relationer til mennesker, I hver især har måttet tage afsked med. For nogle er sorgen ny og frisk, for andre er den kommet lidt på afstand, enten på grund af tiden der er gået, eller fordi det var en naturlig og måske ventet afsked. For tab er vidt forskellige. De kan rive gulvtæppet væk under os, eller vi kan være forberedt på, at døden snart kommer, ja, vi kan endda længes efter den, når vi ser dem, vi holder af, være i en pine der synes, ingen ende at ville få.

Vi ved kun alt for godt, at døden og modgangen hører med til livet, men måske er modgang og modgang ikke hinandens modsætninger. Måske er dér, hvor livet går os imod, også dér, hvor vi for alvor får muligheden for at gå et stykke med hinanden. Når jeg taler med folk, der har mistet, så er der ofte en stor taknemlighed over den deltagelse, andre mennesker viser dem, nogle gange fra en helt uventet kant. Det kan være meget rørende at mærke den omsorg, og det kan bringe os tættere sammen, men det kan også virke modsat. At være efterladt kan være det mest ensomme i verden, fordi ingen har tabt præcis det samme. Enhver menneskelig relation er unik, og derfor kan vi kun forstå hinanden til en vis grænse. Derfor kan der være en kæmpe ensomhed forbundet med

sorg, som den Ove erfarer, da hans verden bliver farveløs, nu da hans kone ikke længe er i den. Men der er alligevel noget i ensomheden, noget som skuespilleren Bodil Jørgensen kunne berette om, efter den alvorlige ulykke hun var ude for forrige år: ”Jeg kæmpede en hel nat, og så kom den stærke forståelse af, at Gud er dér, hvor det hele braser sammen og snurrer rundt, og verden bliver sort. Jeg var i et mellemrum mellem livet og døden, og der var Gud. Gud var i intetheden sammen med mig. Jeg havde ikke troet, det ville være sådan, men jeg erfarede det. Alt det, der er sket, er så meningsløst, voldsomt og dystert, og der var Gud”. Det er en meget stærk beretning. For den giver håb og trøst. Ikke om, at det meningsløse, voldsomme og dystre ikke sker. Det ved vi kun alt for godt, at det gør. Men et håb om, at det er sandt, hvad Gud har lovet: at intet menneske lades alene. Gud er den, der ultimativt går med os i modgangen, også der hvor vi må give slip og ikke kan få følgeskab af vore kære. Han er hos dem, vi har taget afsked med, ligesom han vil være hos os, når vi engang må give slip på livet. Give slip for at blive en del af hans fremtid, den fremtid der er lys og trøsterig, hvor der ikke er modgang, og hvor alt vises i farver. Det er abstrakt, det er langt væk, ja, det kan næsten føles som en virkelighedsflugt at tænke på evigheden og den nye himmel og den nye jord. Det er nok et håb, men dog endnu kun en fremtidsudsigt. Vi skal også leve indtil da, og derfor har Han skabt os til at være lys og salt i hinandens liv. Netop derfor tror jeg også, evangeliet i dag er en trøst mere end et pres til at være noget,

vi ikke kan være. I stedet kan det forstås som et løfte om, at andre mennesker også har fået en opgave med at være salt og lys for os, når vi er fanget i mørket. Til at bringe bud til os om, at livet vil os, ligesom Ove erfarer, at det sniger sig ind på ham igen. Der er brug for os, og livet kan få farve igen. Måske ikke med samme farvesætning som før, vi blev ladet tilbage, men med nye farvetoner og sin egen, nye form for skønhed og mening.

Amen

(Historien om Ove stammer fra Fredrik Backmans roman: *En mand der hedder Ove*)

Marie Overlade Larsen
Ryde

Salmer:
756, 571, 46, 549, 546